

Irlanti vallankumouksen partaalla

Nov. Schisnissä selostaa W. Kerseutsen asemaa Irlannissa:

Kirjeenvaihtajamme on ilmoittanut, ettei Englannin hallitus salli julaista tietoja irlantilaisesta konventista Dublinissa, eikä julkituoda selityksiä eikä arvosteluja siellä käsitellyistä asioista.

Tämän kiellon tarkoitus on selvä, ja se on hämmästyttäneytkin kaikkia englantilaisia lehtiä. Dublinin konventti ei ole täyttänyt Englannin hallituksen siihen asettamia toiveita ja niin ollen on asema Irlannissa jälleen käynyt uhkaavaksi.

Myöskin englantilainen sanomalehdistö asetti suuria toiveita konventtiin. Niistä oli varmaa, että Lloyd George, joka viime vuotisen kapinan jälkeen niin epäonnistuneesti teki matkan "Vihreälle Saarelle" oli viimeinkin löytänyt viekaan yhdyntien Irlannin ja Englannin välille. Konventin tuli, sen hommaajien mielestä valmistaa uusi perustuslaki Irlannille, joka ijäksi siten lopettaisi Englantia uhkaavan vaaran "sisäisellä rintamalla". Konventtia sanottiin myöskin toisella nimellä Irlannin Perustavaksi kokoukseksi.

Mutta tuskin mikään yhtymä tai kokous, jolla on niin laajakantoiset tehtävät, on kokoonpantu niin virkavaltaisella byrokraatisella tavalla.

Konventia ei kokoonpantu Irlantilaisten vapaan valinnan perusteella vaan siten, että sen avulla saavutettaisiin ennakolta haluttuja päämääriä. Sitä varten asetettiin niin, että enemmistönä olevat puolueet eivät saisi enempää ääniä kuin vanhoilliset.

Edustajain lähettämiseen oikeutetut yhtymät muodosti yksinomaan hallitus.

Eikä tähänkään tyytyen lähetti Englannin hallitus konventtiin vielä 20 edustajaa (s. o. yhden viidennen osan kaikista osanottajista) erikoisen valinnan tietä. Ja puheenjohtajaksikin valitsi hallitus yhden irlantilaisten eniten vihaamista vanhoillisista, — Balfourin.

Ja nyt, koska tälläkään tavalla kokoonpantu irlantilaisten johtomiesten ja edustajien kokous ei tyydytä hallitusta, merkitsee se Irlannin kysymyksen muodostumista "lohduttomaksi".

Vuonna 1916 kukistettu kapina on Irlannin historiassa käännekohta. Sen jälkeen on huomattavissa koko maassa nopea Readmondin johtamien perustuslaillisten ryhmien pienentyminen ja vallankumouksellisten voimain nousu, jotka tarakoittavat Irlannin täydellistä itsenäisyyttä.

Viimemainitut ovat saavuttaneet voiton toisensa jälkeen. Ja sen jälkeen kuin readmondistien kymmenen vuotta hallitsemasta piiristä tuli valituksi englantilaisten vihaama sinn-feiner Plankett, julkaisivat engl. lehdet tämän uuden edustajan hämmästyttävän lausunnon, jossa hän ei sano hyväksyvänsä parlamenttia eikä matkustavansa Englantiin, vaan sanoo jäävänsä kotimaahansa taistelemaan irlantilaisen parlamentin kokoonkutsumisen puolesta.

Samaten aivan äskettäin tuli samanlaisesta "perustuslaillisesta" piiristä valituksi parlamenttiin suurella äänen enemmistöllä toinen kuuluisa kapinan johtaja De Waler.

Nähdessään tällaisen mielialan kasvamisen, joka on suorastaan vihamielinen konventille, tuolle Irlannin "Perustavalle Kokoukselle", julisti Englannin hallitus anteeksianton kaikille Irlannin kapinaan osaaottaneille vallankumouksellisille johtomiehille.

Tämä myöhästynyt armonosotus ei kuitenkaan ole vaimentanut, vaan päinvastoin vahvistanut vallankumouksellisia aineksia. Amnestin saaneita otettiin vastaan suuremmoisella juhlallisuudella. Ja muutamissa viikoissa laajeni sinn-feinerien klubiverkko tavattomasti. Vanha valko-vihreä-oranssi-värinen Irlannin tasavallan lippu pantiin jälleen liehumaan ulos kaduille.

Ja samaan aikaan antoivat sotilasviranomaiset kokoontumiskiellot, joista oli seurauksena aseellisia yhteen törmäyksiä Dublinissa, Korkissa, Ennissä ym. paikoissa.

Kokouksissa sinn-feinerit panivat vastalauseita konventin kokoonpanoa vastaan, Irlannin jakamista

(Ulsterin erottamista) vastaan ja muistuttivat mieliin niiden päivien tunnussanoja, jolloin taisteltiin Dublinin kaduilla "punaisena pääsiäisenä" v. 1916.

Tällaisessa sähköisessä ilmassa kokoontui Dublinin konventti, eikä sen päätöksistä ja tuloksista saada nyt mitään tietää pitkiin aikoihin, mutta pääasiat me voimme arvata. Salaisuuksien olemusta voimme miellesämme kuvitella.

Irlannin valhekonventti ei ole voinut johtaa irlantilaista liikettä sille tielle, jonne sitä haluavat johtaa sir Carzon ja Lloyd George.

Englannin edessä on jälleen kohalokas kysymys — miten selviytyä levottomasta Irlannista.

Eikä imperialistinen Englanti kykene tätä kysymystä ratkaisemaan, ennenkuin se itse muuttaa karvaansa ja ennenkuin se heittää pois valheelliset tunnussanansa, joiden rakkaissa kahleissa se on elänyt viimeisinä vuosina.

